

El projecte museològic del Museu d'Art Contemporani de Barcelona, en procés d'aprovació

MACB: la mirada contemporània

Jean-Louis Froment ha presentat el projecte museològic del MACB. Els límits cronològics de la col·lecció semblen definits: segons el museòleg, s'iniciarà als anys quaranta. Ara el Consorci del Museu té l'última paraula.

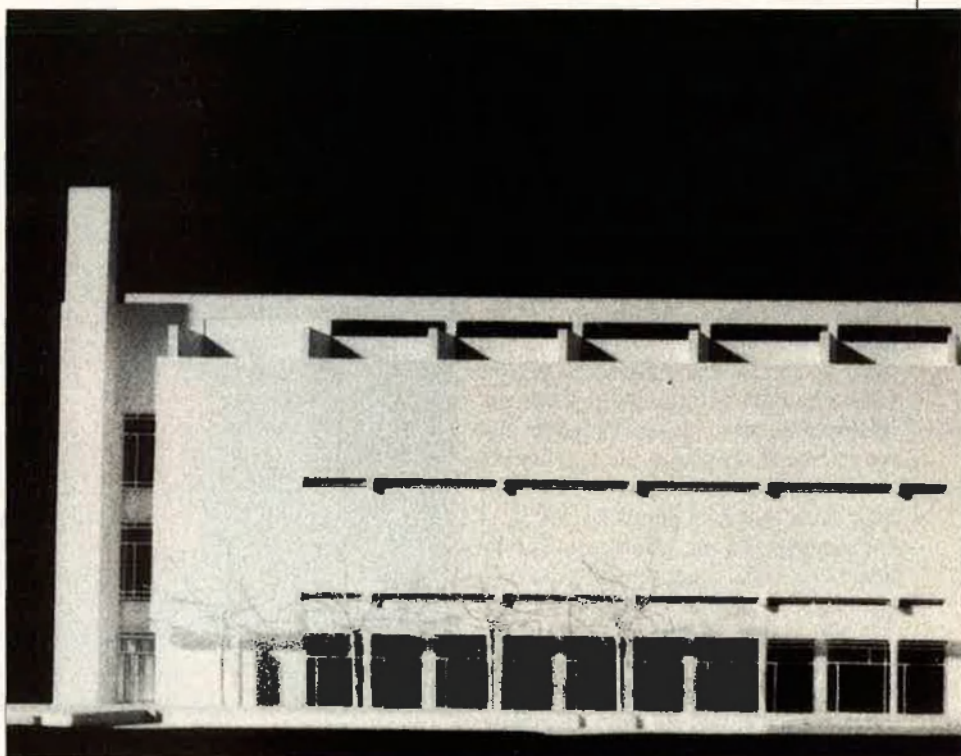
El dia 6 d'octubre Jean-Louis Froment presentava el projecte museològic que marcarà les directrius del futur Museu d'Art Contemporani de Barcelona (MACB) al Consorci que regeix el centre. L'aprovació definitiva es postposava fins al novembre, vista la copiosa documentació presentada.

Mentrestant, els representants de les tres institucions que formen el Consorci (Eduard Carbonell, per la Generalitat de Catalunya; Oriol Bohigas, representant de l'Ajuntament de Barcelona; i Leopold Rodés, president del patronat de la Fundació MACB) feien un pacte de silenci per discutir i negociar un projecte de si ja polèmic. Però el dia 11 un diari filtrava el contingut d'aquest projecte. Ara la qüestió és al carrer i la resolució final és possible que s'avanci. Tanmateix, ni les institucions ni la Fundació MACB no s'han volgut manifestar, ara com ara.

POLÈMICA

El projecte museològic presentat per Jean-Louis Froment marca el principi de la col·lecció als anys quaranta amb el col·lectiu Dau al Set. L'època inicial de la col·lecció del museu ha estat el punt més polèmic del projecte museològic. En l'avantprojecte, aprovat el Consorci al 1991, Froment apostava per una col·lecció que comencés als anys vuitanta, moment de naixement del museu. La línia original del projecte se cenyia a la contemporaneïtat: avantguarda i llenguatge cultural de preparació i d'introducció del segle XXI...

Les veus adverses no es van fer esperar. Si la col·lecció s'obria amb els anys vuitanta restava un buit de quatre dècades, en el panorama museístic català. Jean-Louis Froment, i amb ell Leopold Rodés, consideraven que les obres del període 1940-1980 s'havien d'incloure en la col·lecció del Museu Nacional d'Art de Catalunya

La tria de la col·lecció que s'ha d'exposar al Museu d'Art Contemporani de Barcelona està sent polèmica.

ARXIU

(MNAC). Però el projecte museogràfic d'aquest museu posava com a terme de la seva col·lecció el 1939.

Davant aquest debat, la Junta de Museus —òrgan creat el 1991, i que té la facultat de dictar la política de les col·leccions i la creació de nous museus nacionals— va fer públic un dictamen segons el qual la col·lecció del MACB havia de començar als anys quaranta. El dictamen no era vinculant per al Museu d'Art Contemporani, que no és un museu nacional, però era una opció seriosa a considerar, que feia possible la línia de continuïtat entre el MNAC i el MACB. A més, feia replantejar la posició de les institucions amb relació a la concepció de museu que tenia Froment.

Els més acèrrims defensors del museò-

leg, entre ells Leopold Rodés i una part dels galeristes catalans, es van oposar al dictamen de la Junta. Però Generalitat i Ajuntament, deixant de banda la Fundació MACB, van arribar a un acord per fer convergir el dictamen amb el projecte de Froment.

ART CATALÀ

Un altre aspecte important que la Junta de Museus va destacar en el dictamen és la voluntat que la línia museològica del Museu d'Art Contemporani es fonamentés en l'art català i en l'art internacional vinculat a Catalunya. Segons la Junta, aquesta línia és coherent amb la política museística seguida a Catalunya al llarg d'aquest se-

gle, política que ja va impulsar la primera Junta de Museus a trenc de segle i que fou estroncada pel franquisme. En aquest sentit, recorda assignatures pendents, com ara el llegat Clavé, que pot anar a parar a mans de l'estat francès, i la necessitat de fer un lloc a artistes fonamentals d'aquest segle com Ràfols Casamada o Hernández Pijoan.

A més, fonts acostades a la Junta han manifestat a EL TEMPS que l'opció primera de Froment afavoriria que el Centro de Arte Reina Sofía es convertís en el gran museu d'art contemporani de l'estat espa-

nyol, i el de Barcelona restaria com un mer museu experimental. I és que, en últim terme, la voluntat de la Junta de Museus és que, en el futur, el MACB es converteixi en el Museu Nacional d'Art Contemporani de Catalunya.

EL PROJECTE DEFINITIU

Es a partir d'aquests antecedents que el projecte definitiu que Jean-Louis Froment ha presentat fa poc al Consorci del MACB —ara en fase d'aprovació— desvetlla unes grans expectatives. El projecte divideix la

col·lecció permanent en tres seccions: la col·lecció històrica (1945-1980), emplaçada al soterrani, on hi haurà representats moviments com Dau al Set, els Informalistes i l'Art Conceptual; la col·lecció contemporània (1880-1990), que disposarà de sales de la planta baixa i de la primera planta i on hi haurà exposades obres fonamentals dels anys vuitanta, del període de maduresa dels artistes; i la col·lecció prospectiva, que ocuparà la segona planta i que presentarà els treballs de joves artistes inscrits en la modernitat, els seus interrogants i els seus descobriments. Complementaran aquestes sales espais d'investigació anomenats *Punt de Vista*, exposicions temporals i els espais *dossier*, que volen confrontar artistes de generacions diferents.

Froment, doncs, ha incorporat l'època 1940-1980 al projecte del Museu d'Art Contemporani de Barcelona. La proposta, tanmateix, no deixa de ser, en el fons, una solució de compromís. Calia conciliar però sense renunciar a la tesis de contemporaneïtat que tan aferrissadament ha defensat. Pep Subirós, vocal del patronat de la Fundació MACB, gran entusiasta de Froment i l'únic fins ara que s'ha manifestat sobre el projecte, ho resumeix així: "El projecte em sembla exòlit (*sic*). Dóna una major explicació i concreció de la relació entre la història i la contemporaneïtat, sempre des d'una mirada contemporània. Ha tingut en compte les consideracions i reaccions que s'han produït i s'ha encaixat dins la sensibilitat que el país té per la història i la creació contemporània".

Montse Serra

Dau al Set i la disputa dels límits cronològics

Dau al Set, el moviment artístic nascut als anys quaranta, que és un element fonamental de la història de l'art català i internacional d'aquest segle, últimament no para de ser protagonista. Amb l'inici de la col·lecció permanent del Centro de Arte Reina Sofía es va fer palès que era un dels grans moviments absents. Ara, a Barcelona, se'l disputen dos dels museus més importants de Catalunya: el Museu d'Art Contemporani de Barcelona i el Museu Nacional d'Art de Catalunya.

La qüestió és senzilla. Per la seva qualitat artística i com a grup fonamental i de referència, pel MACB iniciar la seva col·lecció amb aquest moviment és començar amb un sostre molt alt. Alhora, pel MNAC, acabar la col·lecció amb Dau al Set és tenir un final alt i de gran qualitat, i més tenint en compte que les generacions artístiques immediatament anteriors són poc enlluernadores.

Ara que sembla definit el projecte museogràfic del MACB, cal arribar a un acord

amb el Museu Nacional d'Art de Catalunya quant a la ubicació d'aquest moviment.

Les solucions són diverses. Per exemple, que un dels dos museus aculli el moviment en exclusiva. Si se'l quedés el MNAC, caldria que la Junta de Museus canviés el dictamen, a base de proposar l'inici de la col·lecció d'art contemporani amb els informalistes, per exemple; i Jean-Louis Froment també hauria de variar el seu projecte de forma adient.

Si fos a l'inrevés, les coses

podrien quedar com estan.

Però, la proposta que sembla més factible és que Dau al Set sigui a tots dos museus. Al MNAC, segons una perspectiva més històrica i al MACB des d'una perspectiva més contemporània.

La solució es revelarà aviat. Però de moment, tot són conjectures. Ni Xavier Barral, director del Museu Nacional d'Art de Catalunya, ni les institucions s'aventuren a anticipar esdeveniments.

M. S.

